

ЛОШИЯТЪ СТАРЕЦЪ

Живѣлъ нѣкога единъ много лошъ старецъ. Той ималъ голѣма градина, кждето растѣли всѣкакви овощия. Но билъ такъвъ скж терникъ, че не давалъ нито слива нѣкому. А когато повиквалъ нѣкого да му работи, все гледалъ да го излъже, да не го нахрани добре, да не му плати колкото трѣбва.

Веднажъ той повикалъ единъ циганинъ да му копае въ градината. Работи циганинътъ, поти се и пѣшка, а старецътъ седи на сѣнка подъ крушата, попиза си винце и се смѣе

— Тежко ли ти е, Манго?

— Тежко е, чорбаджи.

— Е-ехъ, знамъ, че ти е тежко, ама кой ти е кривъ, като си се родилъ циганинъ.

На обѣдъ старецътъ сложилъ предъ циганина коравъ сухъ хлѣбъ, а предъ себе си мекъ и топълъ и печено месце. Попива си винце, похапва си месце старецътъ, поглежда циганина, който се мръщи на коравия хлѣбъ и го пита:

— Е-ехъ, Манго, не си гладенъ, не ти се яде хлѣбътъ?

— Гладенъ съмъ, чорбаджи, ама не знамъ какъ ще се яде тоя хлѣбъ, като го гледамъ, че е отъ три дни.

— Е-ехъ, Манго, питашъ ли мене какво ми е, като това вино, дето го пия, е отъ три години? — присмѣлъ се старецътъ.

Ядосалъ се циганинътъ отъ злата шега на стареца, но нищо не казалъ и взелъ да яде коравия хлѣбъ.

— Яде ли ти се печено месце, Манго? — попиталъ старецътъ.

